

Ο Δημήτρης Λιαντίνης, έχει γράψει για τον Επίκουρο

Αθήναι, Δεκέμβριος 2015
Ελευθέριος Διαμαντάρας

Ο μετά μανίας διωγμένος και στρεβλωμένος από τους βολεμένους, αλλά κυρίως από τους φανατικούς και δογματικούς της Νέας Θρησκείας λαμπρός Φιλόσοφος Επίκουρος, είχε περιέλθει σε αφάνεια και περιφρόνηση. Όμως, τις τελευταίες δεκαετίες πρωτίστως οι θετικοί επιστήμονες, οι ρομαντικοί και οι ορθώς σκεπτόμενοι φιλόσοφοι, επανέφεραν στο προσκήνιο της φιλοσοφίας τον Επίκουρο και την περίφημη διδασκαλία του περί **της Αταραξίας, της Ολιγαρκείας, της Ηδονής Μετά Δόξης τα οποία όταν βιωθούν άγουν στην προσέγγιση της Ευδαιμονίας**, οδηγώντας έτσι τους σώφρονες σε ανώτερα πνευματικά επίπεδα ηρεμίας, ικανοποίησης και ευτυχίας.

Παραθέτω αυτούσιο ένα συνοπτικό κείμενο του Μεγάλου Δημήτρη Λιαντίνη σχετικό με τον Επίκουρο και την διδασκαλία του.

Ο Επίκουρος δεν ακούστηκε στον καιρό του, αλλά ούτε και οι υστερινοί τον άκουσαν. Κατάκτησε χώρες μεγάλες όσο και οι χώρες του Αριστοτέλη και του Αλέξανδρου, και μας έφτασαν μόνο μισόλογα γι' αυτόν. Κανείς δεν έγραψε την ιστορία του. Εξαίρεση έξοχη ξεχωρίζει ξεχασμένος ο εξαίσιος Λουκρήτιος.

Οι μισοί από τους ανθρώπους που άκουσαν το όνομα του Επίκουρου, αγαθοί σαν τους μηλοκόπους στη θάλασσα, τότε πήρανε για ακαμάτη.

Οι άλλοι μισοί, πονηροί και μπαλντατζήδες, ανιχνέψανε σωστά τον επαναστατικό του γόμο. Είδαν και τρόμαξαν τη μελλοντική του συγκομιδή. Και λάβανε μέτρα. Ο αδιάβαγος, είπανε. Ο χοιροβοσκός, ο βοΐδολάτης.

Γρήγορα άρπαξαν τα αξίνια τους και τα άλλα σύνεργα του νεκροθάφτη. Και σκέπασαν το τίμιο σώμα της γνώσης του Επίκουρου στα μαγιάπριλα και στους αηδονισμούς της σιωπής. Η χειροπιαστή στιγμή για τον άνθρωπο χάθηκε μέσα στα μάτια του.

Έτσι στερήθηκε η ανθρωπότητα τη μεγάλη ευκαιρία να εισέλθει στην τροχιά της ειλικρίνειας, της ευθύνης, της εντιμότητας και της εμορφιάς.

Οι σελτζούκοι του ιερατείου, του σχολειού και της πέννας κατηγόρησαν τον Επίκουρο τα πολλά τάχατες.

Πως απλοποίησε τάχατες τον κόσμο, γιατί ονόμασε τη χαρά, την ελαφράδα του και την ευεξία. Πως παραγνόησε τάχατες τη χασοφεγγαριά της ζωής, γιατί

αρνήθηκε το κακό, τις συφορές και τη λύπη. Πως εξευτίλισε τάχατες τα ευπρεπή του ανθρώπου, γιατί εκήρυξε:

-Φάγετε και πείτε, και ευφράνθητε• γιατί αύριον αποθνήσκετε.

Πως καταφρόνησε τάχατες τους σοφούς και τους δασκάλους, γιατί παίνεσε την αμεσότητα, τη φρεσκάδα, το βαθύπλουτο κάλεσμα της στιγμής και την αυτογέννητη γνώση. Πως εχλεύασε τα θεϊκά και τα όσια.

Πίσω από τα βλέφαρα του ύπνου του, όσο ο άνθρωπος ζει, αργοσαλεύουν όνειρα, πόθοι, εμορφίες, αλήθειες και πλάνες. Και σαν αποθάνει ο άνθρωπος, στις κόγχες των κρανίων που χάσκουν ξελημεριάζουν οι αράχνες, οι σκορπιοί και οι σαύρες.

Εάν δεν είχε φράξει τη φωνή του Επίκουρου ο φόβος, η άγνοια και η μισανθρωπία του ανθρώπου για τον άνθρωπο, η ιστορία θα 'χε τραβήξει άλλο δρόμο. Αλλά τη γραμμή και την πορεία του κόσμου τη χαράζανε οι ντροπές μας: μια καρδιά που τουρτουρίζει, ένα μυαλό του προβατιού και της ύαινας, και η προέχουσα κοιλιά που τη βουρλίζουν οι βορβορυγμοί της.

Το κατώγι, ο φωταγωγός και το παραπόρτι του σπιτιού μας έκρυσαν την πρόσοψη, το στούντιο και το δώμα. Ήμασταν κάποτε από καλή γενιά. Εμείς οι γύφτοι.

Εάν ο Επίκουρος είχε περάσει –αλίμονο! μόνον οι Μήδοι περνούν-, θα 'χε κρατήσει στον κόσμο ένα λιτό είδος αντιθρησκείας. Η ενιαία συνείδηση δηλαδή της φυσικής γνώσης, της απλότητας, του σθένους, της εγκαρτέρησης και της κατάφασης. Όλα εκείνα που ο Επίκουρος τα είπε λεβεντιά, και ο Νίτσε στις μέρες μας χαρούμενη επιστήμη και πολλή ανθρωπιά.

Με τον Επίκουρο δόθηκε η ευκαιρία στην ανθρωπότητα να προστατέψει τον άνθρωπο και το μέλλον του από έναν ατλαντικό άχρηστα πράγματα, αθλιότητες, ψεύδη, πλάνες, απάτες, συναξάρια, ιερές συνόδους, βίους αγίων, σκούφους του παπά και του πάπα, εγκλήματα και μάταιη σπατάλη του πνεύματος. **Και η ευκαιρία χάθηκε.**

(Εδώ τελειώνει το κείμενο του πανάξιου φιλοσόφου Δημητρίου Λιαντίνη).

Κλείνω μετά από βαθιά μελέτη της Επικουρείου φιλοσοφίας συνοπτικά, με την Τετραλογία ή Τετραφάρμακος του Βίου:

A) Άφοβον ο Θεός, B) Απρόβλεπτον ο θάνατος,

Γ) Το μεν αγαθόν εύκτητον, Δ) Το δε δεινόν ευκαρτέρητον.

Ας είναι αιώνιες παρακαταθήκες για τους θηρευτές της γνώσεως και της αρμονίας, που ολοκληρώνουν τον σάφρονα άνθρωπο και τον καθιστούν ευτυχή και κορωνίδα της **Δημιουργίας**.»